

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/113/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115215334
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1115215334.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v právnej veci žalobcu: SONaP Sečovce s. r. o., so sídlom Kochanovská 327, Sečovce, IČO: 36 583 995, právne zastúpeného: Mgr. Peter Hargaš, advokát, so sídlom Košická 56, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, so sídlom Špitálska 4-6, Bratislava, IČO: 00 681 156, právne zastúpenému: Martin Pavle s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Pribinova 4, Bratislava, o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-17C/112/2015-1118 zo dňa 14. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému určenia neplatnosti odstúpenia od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023056701 zo dňa 20.8.2010, ktoré žalovaný realizoval listom č. IA/PRJ/2015/2392-0073 zo dňa 25.2.2015.

2. Tomuto rozsudku predchádzalo konanie, v ktorom súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 17C/112/2015-707 zo dňa 23. októbra 2018 žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neosvedčil naliehavý právny záujem na určení neplatnosti odstúpenia. V poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/221/2019-967 zo dňa 25. februára 2020 potvrdený. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 9Cdo/7/2021 zo dňa 14. apríla 2021 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd považoval za nelogické závery nižších súdov, že pokiaľ by bolo rozhodnuté v zmysle žalobného petitu a bola by určená neplatnosť odstúpenia, nevyriešilo by sa úplne právne postavenie strán, keďže v skutočnosti je to presne naopak - takýmto rozhodnutím by boli vzťahy medzi stranami definitívne vyriešené, nakoľko by nebol daný žiadny nárok žalovaného na vrátenie NFP. Následne odvolací súd uznesením č. k. 5Co/80/2021-1079 zo dňa 22. novembra 2021 zrušil v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pridriavajúc sa pri tom záverov Najvyššieho súdu SR.

3. Svoj rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 2 a 3 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 136/2001 Z. z.) a § 14 ods. 2 písm. a)

a § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva (ďalej len zákon č. 528/2008 Z. z.). Z dokazovania vykonaného listinnými dôkazmi mal za preukázané, že z obsahu Zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku (NFP) zo dňa 20.8.2010 uzatvorenej medzi žalovaným ako poskytovateľom v zastúpení Sociálnou implementačnou agentúrou a žalobcom ako prijímateľom vyplýva dohoda o poskytnutí NFP na realizáciu aktivít projektu, ktorý je predmetom schválenej žiadosti o NFP s názvom SLZA - Motorcycle's Pub - investície do skvalitnenia a rozšírenia prevádzky zariadenia cestovného ruchu, miesto realizácie projektu: Košický kraj, č. výzvy: DOP 2010-SIP 005, a to podľa § 269 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb., podľa § 15 ods. 1 zákona č. 527/2008 Z. z. a podľa § 20 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z. z. za účelom spolufinancovania schváleného projektu prijímateľa poskytnutím NFP z prostriedkov pre operačný program zamestnanosť sociálna inklúzia pri spolufinancovaní Európskym sociálnym fondom. Žalovaný ako poskytovateľ sa zaviazal, že na základe zmluvy poskytne NFP prijímateľovi v súlade so zmluvou, so všetkými dokumentami, na ktoré zmluva odkazuje, a platnými a účinnými všeobecne záväznými predpismi SR a právnymi aktmi Európskych spoločenstiev. Prijímateľ sa zaviazal prijať poskytnutý NFP a použiť ho v súlade s podmienkami stanovenými v zmluve a projekt realizovať riadne a včas, avšak najneskôr v termíne ukončenia realizácie aktivít projektu, t. j. do 30.11.2011. Od Zmluvy o poskytnutí NFP odstúpil žalovaný listom zo dňa 25.2.2015 (č. I. 263 až 272), pričom ako dôvod uviedol neposkytnutie pravdivých, úplných a správnych informácií v procese žiadania o NFP, nedodržanie podmienok zmluvy týkajúcich sa prepojenosti podnikov, nedodržania podmienok zmluvy týkajúcich sa rastu zamestnanosti a nedodržania povinností ohľadom doručenia monitorovacích správ k projektu. Žalobca všetky tieto tvrdenia žalovaného rozporoval a tvrdil, že odstúpenie od zmluvy je neplatné.

4. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal námietkou premlčania práva na odstúpenie od zmluvy uplatnenou žalobcom, ktorú vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobca tvrdil, že nárok žalovaného na odstúpenie od zmluvy podlieha premlčaniu, pričom v zmysle § 397 Obchodného zákonníka je premlčacia doba 4 roky a táto začala plynúť od momentu, keď mal žalobca podľa žalovaného uviesť vo vyhlásení nepravdivé informácie o tom, či je prepojeným podnikom. Keďže toto čestné vyhlásenie žalobca podľa žalovaného poskytol dňa 28.4.2010, došlo k odstúpeniu až po uplynutí štvorročnej subjektívnej premlčacej lehoty. Podľa súdu prvej inštancie právo žalovaného odstúpiť od zmluvy trvalo počas celej doby účinnosti Zmluvy o poskytnutí NFP. V zmysle článku 3.6 zmluvy žalobca ako prijímateľ berie na vedomie, že NFP je poskytovaný zo štátneho rozpočtu, pričom využitie týchto prostriedkov podlieha kontrole zo strany štátnych orgánov. Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva, v súlade s ktorým bol NFP poskytnutý, je riadiaci orgán oprávnený v konaní o žiadosti zistiť splnenie podmienok poskytnutia pomoci a podpory pri výzve, pričom prijímateľ je podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. povinný spĺňať tieto podmienky počas platnosti a účinnosti zmluvy, inak je riadiaci orgán oprávnený od zmluvy odstúpiť. Žalovaný má tak právo odstúpiť od zmluvy počas celej doby jej trvania, a to vždy ak zistí, že neboli dodržané podmienky poskytnutia pomoci. Keďže medzi stranami nebolo sporné, že zmluva trvala minimálne v druhej polovici roka 2011, bez ďalšieho možno uzavrieť, že premlčacia doba na odstúpenie od zmluvy pred 25.2.2015 uplynúť nemohla. Navyše podľa článku 2.7 všeobecných zmluvných podmienok, ktoré boli súčasťou Zmluvy o poskytnutí NFP, bol žalovaný oprávnený od zmluvy odstúpiť od momentu, keď sa o porušení zmluvy zo strany žalobcu dozvie; premlčacia lehota tak začína plynúť až týmto momentom. Je tak vylúčené, aby právo žalovaného odstúpiť od Zmluvy o poskytnutí NFP bolo v čase odstúpenia premlčané.

5. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal jednotlivými dôvodmi odstúpenia žalovaného od zmluvy. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca pri žiadosti o NFP uviedol, že je samostatným podnikom, a nie prepojeným podnikom. Taktiež nebolo sporné, že súčasťou dokumentácie pri podaní žiadosti bola aj Uživateľská príručka, ktorá slúži na všeobecnú orientáciu podnikateľov pri uplatňovaní definície malých a stredných podnikov, pričom jej prílohou č. II bolo Odporúčanie komisie 2003/361/ES zo dňa 6.5.2003 (č. I. 636 až 644). Toto odporúčanie obsahuje v článku 3 odsek 3 definíciu prepojených podnikov. Žalobca argumentoval, že podľa definície nejde medzi žalobcom a spoločnosťou SONaP spol. s r.o. o prepojené podniky, pretože tieto nepodnikajú na rovnakom relevantnom trhu. V zmysle súdom prvej inštancie citovaných ustanovení zákona č. 136/2001 Z. z. a 528/2008 Z. z. (pozri 2. odsek odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu) dospel prvoinštančný súd k záveru, že obe spoločnosti v danom čase podnikali na rovnakom relevantnom trhu, pretože podľa výpisu z Obchodného registra mala spoločnosť SONaP spol. s r.o. zapísaných 14 predmetov podnikania, pričom všetkých týchto 14 predmetov podnikania mal v Obchodnom registri zároveň zapísaný aj žalobca. Spoločnosť SONaP spol.

s r.o. tak nemohla vykonávať žiadne podnikanie bez toho, aby toto podnikanie bolo realizované na rovnakom relevantnom tovarovom trhu. Je potom už bez významu, že žalobca mal zapísané aj ďalšie predmety podnikania, ktoré so spoločnosťou SONaP spol. s r.o. už neboli zhodné. Aj keby existovali pochybnosti o podnikaní oboch spoločností na rovnakom tovarovom trhu, v danom prípade súd prvej inštancie nepokladal výlučne formalistický výklad Odporúčania komisie za správny, a to s ohľadom na skutočnosť, že žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. boli celkom zjavne komplexne prepojené vo všetkých ostatných ohľadoch. Obe spoločnosti mali identické sídlo, obchodné meno s rovnakým základom, a boli personálne prepojené rovnakými spoločníkmi a rovnakými konateľmi - C. L. K. D. L.O.. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalovaným, že v takom prípade nie je na mieste formalistický výklad Odporúčania, a je potrebné postupovať v súlade s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-110/13 zo dňa 27. februára 2014 (č. l. 645 až 651), ktorého právna veta znie nasledovne: „Článok 3 ods. 3 štvrtý pododsek prílohy odporúčania Komisie 2003/361/ES zo 6. mája 2003 o vymedzení mikropodnikov, malých a stredných podnikov, sa má vykladať v tom zmysle, že podniky možno považovať za „prepojené“ v zmysle tohto článku vtedy, keď z analýzy tak ich vzájomných právnych, ako aj hospodárskych vzťahov vyplýva, že prostredníctvom fyzickej osoby alebo skupiny fyzických osôb konajúcich spoločne predstavujú jeden hospodársky subjekt napriek tomu, že medzi sebou formálne neudržujú nijaký zo vzťahov uvedených v článku 3 ods. 3 prvom pododseku tejto prílohy. Za konajúce spoločne v zmysle článku 3 ods. 3 štvrtého pododseku tejto prílohy sa považujú fyzické osoby, ktoré zosúladujú svoju činnosť s cieľom ovplyvňovať obchodné rozhodnutia dotknutých podnikov, čo vylučuje, aby tieto podniky mohli byť považované za hospodársky nezávislé jeden od druhého. Splnenie tejto podmienky závisí od okolností konkrétnej veci a nevyhnutne teda nepodlieha existencii zmluvných vzťahov medzi týmito osobami, ani zisteniu ich úmyslu obchádzať definíciu mikropodnikov, malých a stredných podnikov v zmysle tohto odporúčania.“ Súdny dvorom konštatovaná potreba materiálneho výkladu definície prepojených osôb je v danom prípade jednoznačne namieste, a to vzhľadom na stupeň personálneho prepojenia oboch spoločností. Vzhľadom na vyššie uvedenú úroveň prepojenia je zjavné, že nejde o dve nezávislé entity, ale o spoločnosti, ktoré v praxi predstavujú takmer jeden a ten istý hospodársky subjekt. V takejto situácii ide o prepojené podniky, a to bez ohľadu na to, či v danom čase skutočne podnikali na tom istom tovarovom trhu. Súd prvej inštancie pre úplnosť uviedol, že nie je rozhodujúce, že predmetný rozsudok Súdneho dvora je až z roku 2014, t. j. z obdobia potom, ako podal žalobca žiadosť o nenávratný príspevok, resp. bola účinná Zmluva o poskytnutí NFP. Uvedený rozsudok nepokladal za rozhodujúci alebo záväzný, súd prvej inštancie naň poukázal s ohľadom na autoritu Súdneho dvora ako na potvrdenie vlastných záverov o prepojenosti žalobcu a spoločnosti SONaP spol. s r.o. Súd prvej inštancie tak nepokladal za podstatné, že žalobca v konaní predloženými faktúrami preukazoval, že obe spoločnosti podnikali na rozdielnom tovarovom trhu. Naopak, žalobcom tvrdené skutočnosti podľa názoru súdu podporujú konštatovanie, že žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. sú prepojenými podnikmi. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 31.10.2017 uviedol, že z ním predložených faktúr vyplýva, že žalobca do 30.6.2010 nepodnikal v oblasti textilnej výroby a nedodával žiadne typy odevov. Žalobca v roku 2009 poskytoval pre spoločnosť SONaP spol. s r.o. zariadenia a personálny substrát. Až od faktúry č. 100030 vystavenej dňa 7.7.2010 začal poskytovať služby a tovary podobné ako spoločnosť SONaP spol. s r.o., pričom táto spoločnosť tieto služby prestala poskytovať, resp. prestala vykonávať reálnu činnosť a nevystavila následne žiadnu faktúru. Žalobca týmito tvrdeniami a dôkazmi preukazoval, že medzi oboma spoločnosťami nejde o prepojené podniky, pretože nepodnikali na rovnakom trhu. Podľa názoru prvoinštančného súdu však práve zo žalobcom tvrdených skutočností naopak jednoznačne vyplýva prepojenosť oboch podnikov, keď došlo k presunu výroby a podnikania na tom istom relevantnom tovarovom trhu z jedného subjektu na druhý, pričom je zjavné, že sa tak stalo aj z dôvodu personálneho prepojenia oboch subjektov. Súd prvej inštancie z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca v čestnom vyhlásení priloženom k žiadosti o NFP neuviedol pravdivé skutočnosti, v dôsledku čoho porušil článok 6 odsek 6.6 Zmluvy o poskytnutí NFP, v zmysle ktorého vyhlásil, že všetky vyhlásenia pripojené k žiadosti o NFP ako aj zaslané pred podpisom Zmluvy o poskytnutí NFP sú pravdivé a zostávajú účinné pri podpise zmluvy v nezmenenej forme. Nestotožnil sa však so žalovaným a túto skutočnosť samú osebe nepokladal za podstatné porušenie zmluvy podľa článku 9 ods. 2.4 písm. l) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP. Samotné neposkytnutie pravdivej informácie, že žalobca je prepojený podnik, totiž nebolo pre uzatvorenie zmluvy rozhodujúce; túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalovaný. Aj v prípade, ak by žalobca poskytol žalovanému pravdivé údaje o svojom prepojení so spoločnosťou SONaP spol. s r.o., mohol NFP získať. Skutočnosť, že túto informáciu neuviedol pravdivo, tak podľa názoru súdu prvej inštancie nie je podstatným porušením zmluvy.

6. Súd prvej inštancie však skutočnosť, že žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. sú prepojenými podnikmi, považoval za relevantnú pri posudzovaní práva žalovaného od zmluvy odstúpiť pre ďalší ním uvedený dôvod, a to porušenie povinnosti žalobcu vytvoriť nové pracovné miesta. Žalobca sa v bode 10 písm. a) a b) žiadosti o poskytnutie NFP zaviazal, že vytvorí 13 nových pracovných miest v zariadení cestovného ruchu. Ďalej sa v bode 10 písm. c) žiadosti zaviazal, že výber nových zamestnancov bude realizovaný v spolupráci s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny. Nakoniec v časti 1.3 prílohy č. 1 k žiadosti o poskytnutie NFP uviedol, že cieľovou skupinou projektu sú 2 súčasní zamestnanci zariadenia SLZA a taktiež 13 novoprijatých zamestnancov. Novoprijatí zamestnanci budú z radov znevýhodnených zamestnancov na trhu práce. Tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné. Žalobca tieto záväzky nesplnil. Žalovaný predložil potvrdenia Sociálnej poisťovne (č. I. 221 až 233), z ktorých vyplývalo, že predmetných 13 zamestnancov, t. j. G. Č., Y. V., G. N., G. N., D. L., F. L.L., C. L. E., C. L. G., G.A. L., G. L., B. G.Q., G. D. K. C. E., ukončilo dňa 31.12.2010 pracovný pomer so spoločnosťou SONaP spol. s r.o. a od nasledujúceho dňa 1.1.2011 uzatvorili pracovný pomer so žalobcom. Žalobca túto skutočnosť nerozporoval. Z dokazovania tak bolo preukázané, že žalobca závažným spôsobom porušil svoje záväzky zo Zmluvy o poskytnutí NFP. Žalobca nevytvoril žiadne pracovné miesta, nakoľko uňho došlo len k presunu zamestnancov z jedného prepojeného podniku do druhého. Zároveň pri tomto presune nezamestnal znevýhodnených uchádzačov na trhu práce, keďže išlo o zamestnancov, ktorí boli deň pred nástupom k novému zamestnávateľovi zamestnaní u prepojeného zamestnávateľa. Ak súd prvej inštancie na účely posudzovania porušenia povinností žalobcu pri neuvedení informácie o prepojených podnikoch postupoval v prospech žalobcu, a túto skutočnosť nepokladal za podstatné porušenie zmluvy, pri vytváraní pracovných miest nepochybne ide o podstatné porušenie zmluvy, pretože vytvorenie nových pracovných miest tvorilo samotnú podstatu poskytnutia NFP, resp. bolo hlavným dôvodom na poskytnutie tohto príspevku. Žalobca však tieto pracovné miesta vytvoril iba fiktívne, a to ich presunom z jedného prepojeného podniku do druhého. Žalobca tak porušil článok 6 odseky 6.5 a 6.6 Zmluvy o poskytnutí NFP, resp. povinnosť uvedenú v § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z., v dôsledku čoho vzniklo právo žalovaného odstúpiť od Zmluvy o poskytnutí NFP v zmysle článku 9 ods. 2.4 písm. l) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP. Keďže žalovaný dňa 25.2.2015 toto právo z tohto dôvodu platne realizoval, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žaloba na určenie neplatnosti odstúpenia nie je dôvodná a prvým výrokom tohto rozsudku ju v celom rozsahu zamietol. Pre úplnosť doplnil, že realizáciu projektu nedošlo napriek záväzku žalobcu ani k rastu zamestnanosti. Túto skutočnosť tvrdil žalovaný na základe dokumentu Zistenia následnej finančnej kontroly č. 11/2014 (č. I. 53 až 68), podľa ktorých nielenže nedošlo k rastu zamestnanosti, ale naopak došlo k poklesu počtu o 7,9 zamestnancov prepojených podnikov. Toto skutkové tvrdenie žalovaného rozporoval žalobca len tým, že žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. nie sú prepojené podniky.

7. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal námietkou žalobcu, že žalovaný porušil svoju povinnosť v zmysle § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka a od zmluvy neodstúpil bezodkladne potom, ako sa dozvedel o porušení zmluvy, pričom sa s ňou nestotožnil. Žalobca argumentoval, že žalovaný v liste zo dňa 14.5.2014 (č. I. 629) uviedol, že šetrenie u žalobcu vykonáva od roku 2013. Právo žalovaného odstúpiť nevychádza z ustanovení Obchodného zákonníka, ale je upravené v § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z., ktorý predstavuje osobitnú úpravu voči Obchodnému zákonníku. Tento zákon neupravuje povinnosť štátu (riadiaceho orgánu) odstúpiť od zmluvy bezodkladne. V konaní bolo preukázané, že žalovaný závery o porušení Zmluvy o poskytnutí NFP čerpal z následnej finančnej kontroly, ktorá bola ukončená Zisteniami následnej finančnej kontroly, ktoré boli adresované riaditeľke odboru implementácie Implementačnej agentúry ako príloha listu zo dňa 5.11.2014. Ak žalovaný následne odstúpil od zmluvy listom zo dňa 25.2.2015, bol prvoinštančný súd toho názoru, že žalovaný vzhľadom na nevyhnutné procesy na strane štátnych orgánov súvisiace s ukončením Zmluvy o poskytnutí NFP odstúpil od zmluvy dostatočne včas, a to aj keby súd na povinnosť žalovaného aplikoval analogicky ustanovenia Obchodného zákonníka o bezodkladnom odstúpení od zmluvy. Súd prvej inštancie sa taktiež nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že žalovaný v roku 2011 vedel, akých zamestnancov žalobca prijal, a napriek tomu ďalej financoval projekt, v dôsledku čoho podľa žalobcu došlo ku konkludentnej zmene zmluvy. Žalobca uviedol, že ak prijatie zamestnancov nebolo v súlade so Zmluvou o poskytnutí NFP, nemal žalovaný vyplácať žalobcovi žiadne ďalšie prostriedky a mal od zmluvy odstúpiť. Keďže tak nespravil, došlo ku konkludentnej zmene zmluvy. V zmysle článku 5.16 Zmluvy o poskytnutí NFP sa strany dohodli, že akékoľvek zmeny zmluvy je možné realizovať iba v písomnej forme; zmluvu tak nebolo možné meniť konkludentne len na základe toho, že žalovaný jej porušenie bezodkladne neriešil, pretože takéto porušenie nemal potvrdené kontrolou. Súd prvej inštancie taktiež nepokladal za rozhodujúce, že žalovaný v liste zo dňa 6.10.2011 či v správe z kontroly na mieste zo dňa 2.7.2012 nekonštatoval, že

žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. sú prepojené podniky. Z uvedených dokumentov tieto závery nevyplývajú, a navyše akékoľvek predchádzajúce závery žalovaného nemajú vplyv na skutočnosť, či žalobca v konečnom dôsledku porušil Zmluvu o poskytnutí NFP a či mal žalovaný na základe následnej finančnej kontroly právo od zmluvy odstúpiť. Prvoinštančný súd sa už nezaoberal posledným dôvodom neplatnosti odstúpenia zo strany žalovaného, ktorým bolo neskoré predloženie monitorovacích správ zo strany žalobcu.

8. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a trovy konania priznal stranám podľa úspechu v konaní. V konaní bol plne úspešný žalovaný; súd prvej inštancie mu tak druhým výrokom rozsudku priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že žalovanému nemožno priznať nárok na trovy konania z toho dôvodu, že ide o štátny orgán. Štátny orgán má rovnaké právo ako akákoľvek iná strana byť v konaní zastúpený advokátom; táto skutočnosť platí osobitne konaniach, ktoré nie sú skutkovo alebo právne triviálne, resp. ktorých predmet nie je vo finančnom vyjadrení zanedbateľný. Súd tak nevidel dôvod, aby žalovanému nárok na trovy konania nepriznal. K nálezom Ústavného súdu SR, na ktoré vo svojej argumentácii odkazoval žalobcu (napr. č. k. IV. ÚS 84/2014-31) súd prvej inštancie uviedol, že z nich len vyplýva, že v konkrétnych prípadoch nemusia byť náklady na advokáta vynaložené štátnym orgánom účelné; v danom prípade ale nárok žalovaného na právne zastúpenie nepochybne existuje, a to práve s ohľadom na charakter sporu.

9. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f) a h) CSP. Súd prvej inštancie sa súčasne podľa žalobcu žiadnym spôsobom nevysporiadal s právnymi argumentmi žalobcu uvedenými v rámci súdneho konania, ktoré majú zásadný vplyv na rozhodnutie a jeho rozhodnutie je preto arbitrárne. Prvoinštančný súd interpretoval § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. v priamom rozpore s jeho znením a namiesto toho, aby v bode 13 rozsudku uviedol, že riadiaci orgán zistí a preverí pravdivosť dokumentov ešte pred podpisom zmluvy o NFP, tak uviedol, že údajne tieto dokumenty „môže a nemusí“ preveriť, pričom tak môže údajne urobiť aj dodatočne. Žalovaný bol povinný v zmysle zákona ešte pred podpisom zmluvy o NFP si preveriť pravdivosť predložených dokumentov. Ak už teda prišlo k schváleniu žiadosti o NFP a riadiaci orgán podľa § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. (v znení od 1.4.2010 do 30.4.2011, čo sa vzťahuje aj na ďalšie odkazy na tento predpis) zistil splnenie podmienok a preveril súlad dokumentov, tak je možné od zmluvy o NFP odstúpiť podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. iba v prípade zmeny dokumentov alebo podmienok stavu po schválení žiadosti o NFP. Súd prvej inštancie v žiadnom rozsahu neuviedol, ako sa zmenil stav dokumentov alebo vyhlásení, ktoré boli predmetom schvaľovania žiadosti o NFP (pred podpisom zmluvy o NFP) po podpise zmluvy o NFP, t. j. súd neidentifikoval v žiadnom rozsahu dôvod na odstúpenie od zmluvy o NFP podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. Súd prvej inštancie teda vychádzal výlučne z tvrdení žalovaného uvedených v liste na odstúpenie od zmluvy o NFP, t. j. z tvrdení ktoré bolo možné skontrolovať už v procese hodnotenia žiadosti o NFP, t. j. ešte pred podpisom zmluvy o NFP v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z., a teda z tvrdení, ktoré, ak sú pravdivé v roku 2015, tak mali byť pravdivé aj v roku 2010 a mali byť dôvodom na nepodpísanie zmluvy o NFP. Ak teda súd prvej inštancie v rozsudku neidentifikoval zmenu skutkového stavu po podpise zmluvy o NFP, tak nemohol ani rozhodnúť, že odstúpenie od zmluvy je platné. Ak žalovaný po štyroch rokoch tvrdí, že žalobca je prepojený podnik, tak v čase podpisu zmluvy o NFP konal zrejme nedbanlivostne a musí zniesť zodpovednosť za svoje konanie, t. j. prijať zodpovednosť, že podpísal zmluvu o NFP napriek tomu, že mal alebo mohol neschváliť žiadosť o NFP a nepristúpiť k podpisu zmluvy o NFP z dôvodov uvedených v odstúpení od zmluvy o NFP. Žalovaný teda nemôže disponovať oprávnením na odstúpenie od zmluvy o NFP, ak si sám dôsledne nesplnil svoje zákonné povinnosti podľa § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z., a to za stavu, kedy žalobca sa môže dopustiť iba porušenia záväzku zo zmluvy o NFP a nie samotného zákona. Je evidentné, že ak súd prvej inštancie nedokázal uviesť, kedy mohol žalovaný zistiť prvýkrát údajné prepojenie podniku, tak vec právne neposúdil a teda vec je nepreskúmateľná, respektíve súd nemôže tvrdiť, že neprišlo k premlčaniu práva na odstúpenie od zmluvy o NFP, pretože neidentifikoval moment, kedy mohlo prísť prvýkrát k identifikovaniu údajného prepojenia podnikov. Žalovaný vychádzal výlučne z výpisu z obchodného registra, pričom ním uvádzane skutočnosti teda boli známe už v čase podávania žiadosti o NFP, a teda ak žalovanému tieto skutočnosti nebránili v schválení žiadosti o NFP a v podpísaní zmluvy o NFP, tak nemohli byť ani dôvodom na odstúpenie od zmluvy o NFP. Ako sa uvádza v liste žalovaného o odstúpení od zmluvy zo dňa 25.2.2015 na strane 4 (druhý odsek), tak jediným dôvodom na odstúpenie od zmluvy o NFP bol výpis z ORSR, kde

sú uvedené nie všetky, ale iba 14 rovnakých predmetov podnikania, pričom sa konštatuje akýsi rovnaký trh výrobkov, ktorý ani nie vysvetlený, resp. identifikovaný.

10. Ďalej žalobca vo svojom odvolaní dal do pozornosti, že súd prvej inštancie v celom rozsudku nedefinoval pojem „rovnaký alebo príľahlý trh“ z čoho vyplýva, že súd vôbec vec právne neposúdil, pretože nie je možné zistiť, ako dospel k záveru, že žalobca bol údajne prepojeným podnikom, ak nedokázal uviesť, čo pod týmto pojmom rozumie. Žalobca nespĺňa definíciu podľa oznámenia komisie o definícii relevantného trhu na účely práva hospodárskej súťaže spoločenstva č. 97/C 372/03 a nie je možné jeho výrobky a služby zameniť alebo nahradiť s tovarmi a službami tretieho subjektu uvedeného v liste o odstúpení, o ktorom sa žalovaný domnieva, že je prepojeným podnikom. Pokiaľ žalovaný alebo súd tvrdí, že žalobca poskytoval tovary a služby na rovnakom trhu ako tretí subjekt, tak je nutné, aby zdôvodnili toto tvrdenie v súlade s čl. III ods. 26 oznámenia komisie o definícii relevantného trhu na účely práva hospodárskej súťaže spoločenstva č. 97/C 372/03 a označili tovary a služby, ktoré považuje za zameniteľné. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 22 rozsudku považuje žalobcu za prepojený podnik na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ C-110/13 zo dňa 27.2.2014, tak ide o neadekvátne aplikovanie rozhodnutia z roku 2014 na právne vzťahy z roku 2010 a 2011. V čase podania žiadosti o NFP (pred podpisom zmluvy o NFP) neexistovalo rozhodnutie C-110/13 zo dňa 27.2.2014, čiže v danom čase nebolo možné ani predpokladať, že k takémuto rozhodnutiu vôbec niekedy príde, a to s prihliadnutím aj na skutočnosť, že spor, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie C-110/13, bol predložený Súdnemu dvoru až dňa 20.12.2012. Uvedené rozhodnutie je možné aplikovať výlučne na právne vzťahy, ktoré tu vznikli po 27.2.2014, pretože inak dochádza ku konfliktu so základnými princípmi právneho štátu, konkrétne do zásahu zákazu retroaktivity. Uvedené rozhodnutie by bolo možné aplikovať na tunajší predmet sporu, ak by žalovaný použil rovnakú právnu úvahu v čase posudzovania žiadosti o NFP, čo sa nestalo. Pokiaľ žalovaný odstúpil od zmluvy z dôvodu tohto rozhodnutia, tak v podstate vydal skoršie rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP v priamom rozpore s uvedenými princípmi uvedenými v rozhodnutí C-110/13 zo dňa 27.2.2014 a v takom prípade nesie výhradnú zodpovednosť za podpísanie zmluvy o NFP a nemôže sa domáhať odstúpenia od zmluvy z dôvodu údajného porušenia princípov, ktoré sám nevyhodnotil ako rozporné pre schválenie žiadosti o NFP. V tejto súvislosti je aplikovanie rozhodnutia C-110/13 zo dňa 27.2.2014 v priamom rozpore so základnými princípmi obchodného práva, najmä v rozpore so zásadou, že zmluvy sa majú dodržiavať. Ak žalovaný súhlasil s podpísaním zmluvy o NFP za určitých okolností, t. j. za stavu, že tu existujú dve spoločnosti s rovnakým personálnym substrátom, tak sa nemôže žalovaný následne domáhať toho, že zmluvu treba z tohto dôvodu zrušiť. Z tohto pohľadu je aj konštatovanie súdu v bode 23. rozsudku nespravodlivé v priamom rozpore so záväzkovým právom a § 14 zákona č. 528/2008 Z. z., pretože sám žalovaný rozhodnutím, ktorým schválil žiadosť o NFP, túto prepojenosť nezistil. Žalobca má nárok na NFP na základe rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP podľa § 14 zákona č. 528/2008 Z. z., a teda ak neprišlo k zmene okolností potom, ako bolo rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP vydané, tak nemôže prísť ani k odstúpeniu od zmluvy o NFP na základe okolností, ktoré tu pred podpisom zmluvy o NFP existovali. Ide o rovnaký princíp, ako v prípade súdneho rozhodnutia, ktoré je záväzné pre strany sporu v čase jeho vyhlásenia, hoci argumentácia v ňom uvedená sa pri identickom prípade v budúcnosti môže absolútne líšiť. Aplikovaním rozhodnutia C-110/13 zo dňa 27.2.2014 dochádza k zásahu do zákazu retroaktivity, pričom žalovaný mohol predsa nevydať rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP a nepodpísať zmluvu o NFP, ak považoval žalobcu za prepojený podnik v súlade s argumentáciou rozhodnutia C-110/13 zo dňa 27.2.2014. Pokiaľ tu existuje rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP, ktoré rovnako bolo vydané za stavu existencie dvoch spoločností, ktoré majú rovnaký personálny substrát, tak žiadny súd nemôže konštatovať, že žalobca bol prepojeným podnikom na základe rozhodnutia C-110/13 zo dňa 27.2.2014 alebo konštatovať, že žalovaný, ktorý bol v zmysle zákona povinný overovať pravdivosť dokumentov, je oprávnený odstúpiť od zmluvy o NFP z dôvodu, ktoré neboli prekážkou pre vydanie rozhodnutia o schválení žiadosti o NFP podľa § 14 zákona č. 528/2008 Z. z. Kým nebude zrušené rozhodnutie žalovaného podľa § 14 zákona č. 528/2008 Z. z. o schválení žiadosti o NFP, tak nie je možné tvrdiť, že žalobca bol prepojeným podnikom, respektíve, že žalovaný mohol od zmluvy o NFP odstúpiť. V liste o odstúpení od zmluvy žalovaný uviedol, že žalobca neposkytol úplné, pravdivé a správne informácie v dokumente „Čestné vyhlásenie“ v zmysle tabuľky č. 17 žiadosti o poskytnutie NFP. V tejto súvislosti žalobca opakoval, že tento dôvod nie je možné použiť ako dôvod odstúpenia od zmluvy o NFP a to preto, že čestné vyhlásenie sa vzťahovalo k procesu žiadosti o NFP podľa § 14 zákona č. 528/2008 Z. z.

11. Pokiaľ bolo žalobcovi známe, tak zmluva o NFP neobsahuje záväzok vytvoriť pracovné miesta výlučne zo znevýhodnených uchádzačov. Tento záväzok nevyplýval zo žiadneho zmluvného dojednanja

v rámci zmluvy o NFP, a teda nie je zrejmé, ako môže súd aplikovať žiadosť o NFP, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie o schválení žiadosti o NFP, na zmluvu o NFP, ktorá neobsahovala takýto záväzok. Opis projektu bol určený pre proces schvaľovania, pokiaľ žalovaný chcel, aby žalobca prijal do zamestnania výlučne znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie, tak mal v zmluve takúto požiadavku implementovať a jednoznačne uviesť. Z tohto pohľadu nemal súd prvej inštancie právny základ na to, aby posudzoval naplnenie zmluvy cez žiadosť o NFP, pretože podľa bodu 3 prílohy č. 2 k zmluve o NFP (v znení dodatku č. 2 k zmluve o NFP (č. l. 149 až 160) bol cieľom projektu „špecifický cieľ projektu 2: Vytvoriť 13 nových pracovných miest v zariadení cestovného ruchu“, pričom zmluva neuvádzala vyslovene záväzok, aby išlo o znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Žalobca nebol prepojeným podnikom a ani súd nedokázal právne argumentovať, prečo je žalobca prepojeným podnikom. Ak tu teda neexistoval zmluvný záväzok zamestnať znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie a nebol ani prepojeným podnikom, tak potom žalobca v celom rozsahu naplnil cieľ zmluvy o NFP nebol tu dôvod na odstúpenie od zmluvy o NFP. Pokiaľ by tu aj existovala nutnosť zamestnať znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie, tak všetci prijatí zamestnanci splnili túto podmienku podľa § 8 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., a teda tu ani z tohto pohľadu nie je dôvod na odstúpenie od zmluvy o NFP. Pokiaľ tu existuje aspoň jeden zamestnanec, ktorý je považovaný za znevýhodneného zamestnanca podľa § 8 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., napr. má viac ako 50 rokov alebo menej ako 25 rokov, tak tu nebol dôvod na odstúpenie od celej zmluvy o NFP, ale mohol vzniknúť maximálne nárok na vrátenie nejakej časti NFP. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie vôbec neposúdil osoby uvedené v bode 28 zákona z pohľadu § 8 ods. 1 zákona č. 5/2004 Z. z., ak tvrdí, že neprišlo k prijatiu znevýhodnených zamestnancov, tak je zrejmé, že nemohol dospieť k záveru, že nešlo o znevýhodnených zamestnancov. Z tohto pohľadu je rozhodnutie rovnako nezodpovedné a nepreskúmateľné, pretože nie je možné zistiť ako súd dospel k tomu, že žalobca neprijal znevýhodnených zamestnancov. Rozhodnutie je nutné zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

12. V súvislosti s včasnosťou odstúpenia od zmluvy o NFP žalobca vo svojom odvolaní namietal, že jednotlivé aktivity projektu podľa zmluvy o NFP boli ukončené už dňa 31.12.2011, pričom k odstúpeniu od zmluvy o NFP prišlo až v roku 2015, čo považoval žalobca za neprijateľné. Žalobca preukázal svoje tvrdenie dodatkom č. 2 k zmluve o NFP, v ktorom je uvedený harmonogram jednotlivých aktivít. Z vyššie uvedených skutočností je nepochybné, že žalovaný neodstúpil od zmluvy o NFP bez zbytočného odkladu v zmysle § 344 a nasl. Obchodného zákonníka. Je teda nepochybné, že ak by tu aj bol nárok na odstúpenie od zmluvy z dôvodu porušenia zmluvných povinností, tak žalovaný od zmluvy odstúpil v neprímeranom čase a takéto odstúpenie od zmluvy nemôže požívať právnu ochranu a nie je na neho možné prihliadať. Súd prvej inštancie však ani túto závažnú okolnosť neposúdil a neprihliadol na to, že zrealizované aktivity projektu boli v roku 2011, pričom žalovaný od zmluvy odstúpil až po štyroch rokoch od výplaty aktivít projektu. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 31 rozsudku argumentoval § 15 ods. 3 zákona č. 5/2004 Z. z., tak ide iba o ďalší spôsob odstúpenia od zmluvy, pričom toto ustanovenie nevylučuje úpravu odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka, ale ho iba dopĺňa. Navyše dôvody uvedené v odstúpení od zmluvy spadajú výlučne pod úpravu Obchodného zákonníka, pretože § 15 ods. 3 zákona č. 5/2004 Z. z. sa vzťahuje iba na prípad, ak by došlo k zmene spĺňania podmienok k podpisu zmluvy o NFP, t. j. ak by prišlo k zmene, ktorá by mohla mať vplyv na proces hodnotenia žiadosti o NFP, čo v tomto prípade úplne absentuje. Rovnako nesprávne je tvrdenie, že odstúpeniu od zmluvy môže predchádzať proces akejkoľvek kontroly, pretože takéto požiadavka, ako predpoklad odstúpenia od zmluvy o NFP, nie je zmluvne upravená. Navyše výsledkom kontroly štátnych orgánov je zvyčajne správne konanie a nie rozhodnutie v rámci záväzkového práva, ktoré vedie napr. k odstúpeniu od zmluvy.

13. Pokiaľ išlo o rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku o náhrade trov konania, žalobca s poukazom na nález Ústavného súdu SR, č. k. II. ÚS 78/03-29 zo dňa 9. septembra 2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 MCdo 16/2012 zo dňa 26. júna 2013 a nález Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 84/2014-31 žiadal, aby súd nepriznal trovy právneho zastúpenia žalovanému. Žalobca netvrdil, že žalovaný nemohol byť zastúpený advokátom, ale tvrdil, že trovy právneho zastúpenia sú neúčelné, pretože žalovaný disponuje množstvom právnikov, ktorí môžu na veci pracovať v rámci svojho pracovného času.

14. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny a žiadal, aby ho odvolací súd potvrdil. Uviedol, že samotná skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia. Dôvodnosť odstúpenia vyplýva zo skutočností, že žalobca podstatným spôsobom porušil Zmluvu o NFP nasledovne: a) žalobca porušil záväzky vyplývajúce zo Zmluvy o NFP uvedením nepravdivých vyhlásení

o tom, že mu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by ovplyvnili jeho oprávnenosť alebo oprávnenosť projektu na poskytnutie nenávratného finančného príspevku (ďalej len „NFP“) v zmysle podmienok, ktoré viedli k schváleniu žiadosti na poskytnutie NFP pre projekt uvedený v článku 2 Zmluvy o NFP (čl. 9 bod 2.4 písm. l) Všeobecných zmluvných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o NFP ako jej príloha č. 1 (ďalej len „VZP“) v spojení s bodmi 6.5 a 6.6 Zmluvy o NFP); tieto skutočnosti sú súčasne aj zákonným dôvodom na odstúpenie od Zmluvy o NFP a b) žalobca neposkytol informácie v súlade s podmienkami Zmluvy o NFP. Ktorákoľvek z týchto skutočností sama osebe odôvodňuje odstúpenie žalovaným. Zároveň je potrebné upozorniť aj na skutočnosť, že žalobca v bode 12. odvolania uvádza nepravdivé tvrdenie, že „je možné od zmluvy o NFP odstúpiť podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. (v znení od 1.4.2010 do 30.4.2011) iba v prípade zmeny dokumentov alebo podmienok stavu po schválení žiadosti o NFP.“ Uvedené predmetná právna úprava neobsahuje a ani to z nej nie je možné žiadnym výkladom vyvodiť. Požiadavka žalobcu, aby súd uviedol, v akom rozsahu sa zmenil stav dokumentácie a vyhlásení po podpise Zmluvy o NFP preto nie je opodstatnená.

15. Žalobca nepravdivo uviedol, že je samostatným podnikom a zatajil existenciu prepojeného podniku. Žalobca bol totiž bezprostredne prepojeným podnikom so spoločnosťou SONaP, spol. s r.o., a to personálne - mali totožných spoločníkov a konateľov, lokálne - mali totožné sídlo a prevádzkarne a vykonávali rovnakú podnikateľskú činnosť - majú 14 rovnakých, resp. obdobných predmetov činnosti (dôkazy č. 2 a 3 k vyjadreniu žalovaného z 10.2.2017). Preto je celkom zjavne nepravdivé tvrdenie žalobcu o neexistencii prepojenia žalobcu a spoločnosti SONaP, spol. s r.o. Žalobca aj v odvolaní formalistickým spôsobom spochybňuje tieto zjavne preukázané skutočnosti ohľadom prepojenosti daných podnikov a definovania pojmu relevantný trh. Táto argumentácia žalobcu neobstojí. V nadväznosti na Rozsudok C-110/13 žalovaný poukázal na skutkový stav veci nasledovne: Žalobca a SONaP, spol. s r.o. boli bezprostredne personálne a lokálne prepojené a mali rovnaký predmet činnosti (ako je špecifikované a dôkazmi doložené vo vyjadreniach žalovaného zo dňa 30.6.2015 a 10.2.2017). Žalobca a SONaP, spol. s r.o. konali v úzkej súčinnosti pri realizácii projektu v zmysle Zmluvy o NFP. Táto súčinnosť vyplýva z viacerých skutočností. Napríklad SONaP, spol. s r.o. dohodou ukončil pracovný pomer s 12 zamestnancami (medzi nimi aj s vlastným konateľom, ktorý je zároveň konateľom žalobcu) a následne ich žalobca prijal do zamestnania na účel realizácie Zmluvy o NFP (bližšie uvedenú situáciu popisuje žalovaný vo vyjadreniach zo dňa 10.2.2017 a 30.6.2015). Ďalej SONaP, spol. s r.o. ukončila svoju činnosť (textilnú výrobu) ku dňu 30.6.2010 a presunula svojich zamestnancov a túto činnosť na žalobcu a týmto momentom začal žalobca vykonávať rovnakú činnosť ako predtým SONaP, spol. s r.o. (túto skutočnosť potvrdzuje priamo žalobca v bode 9. vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.10.2017). Z toho vyplýva motív presunu zamestnancov a činnosti zo SONaP, spol. s r.o. na žalobcu, keďže v danom čase ukončenia činnosti SONaP, spol. s r.o. mal žalobca podanú žiadosť o NFP a potreboval „vytvoriť“ 12 pracovných miest v rámci projektu podľa podanej žiadosti. Ďalšou skutočnosťou nasvedčujúcou veľmi úzku spoluprácu oboch podnikov bol spoločný web <http://www.sonap.sk/> a spoločný kontaktný mail sonap@sonap.sk. Napokon z mimoriadne úzkej spolupráce medzi žalobcom a SONaP, spol. s r.o. sa žalobca taktiež usvedčil aj sám, keď v tunajšom konaní predkladal dôkazy, z ktorých povahy vyplýva, že by ich nemohol mať k dispozícii, kedy veľmi úzko hospodársky nespolupracoval so spoločnosťou SONaP, spol. s r.o. - faktúry vystavené spoločnosťou SONaP, spol. s r.o. Rovnako tak žalobca predložil žalovanému 13 dohôd o skončení pracovného pomeru obsahujúcich aj osobné údaje zamestnancov (priložené k nášmu vyjadreniu zo dňa 10.02.2017), a to napriek tomu, že nebol ich pôvodcom. Medzi oboma podnikmi bola teda preukázaná veľmi úzka súčinnosť, keď žalobca disponuje tak obchodne a inak citlivými informáciami a dokumentáciou spoločnosti SONaP, spol. s r.o., ku ktorým by nemal prístup inak, ako v prípade bezprostrednej prepojenosti.

16. Žalobca nepravdivo uviedol, že v rámci realizácie projektu v zmysle Zmluvy o NFP vytvorí nové pracovné miesta pre znevýhodnených uchádzačov. V prípade 13 zamestnancov zamestnaných žalobcom v rámci projektu nedošlo k vytvoreniu nových pracovných miest, ale k zmene zamestnávateľa u daných zamestnancov z prepojeného podniku (spoločnosti SONaP, spol. s r.o.) na žalobcu. U všetkých z daných zamestnancov došlo k ukončeniu pracovného pomeru dohodou k 31.12.2010 u zamestnávateľa SONaP, spol. s r.o., následne plynulo začal nový pracovný pomer u žalobcu od 1.1.2011. Predmetný skutkový stav vyplýva z dôkazu č. 8 doloženého k vyjadreniu žalovaného zo dňa 30.6.2015 (dohody o skončení pracovného pomeru predmetných 12 zamestnancov), ktorý žalovaný doplnil ďalšími dôkazmi (dôkazy č. 4 až 16 k vyjadreniu žalovaného z 10.2.2017) preukazujúcimi priebeh zamestnania daných zamestnancov v posledných rokoch podľa evidencie Sociálnej poisťovne (za obdobie od 1.1.2007 do septembra 2016). Práve spôsob, akým boli ukončené predchádzajúce

pracovné pomery predmetných zamestnancov, je pre splnenie kritéria novovytvorených pracovných miest podstatný. V procese odborného hodnotenia žiadosti o NFP boli totiž zvýhodnené tie žiadosti o NFP, ktoré v rámci svojho projektu obsahovali vytvorenie pracovných miest pre tzv. znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Teda nepostačovalo len vytvoriť nové pracovné miesta, ale tieto pracovné miesta musel žalobca obsadiť znevýhodnenými uchádzačmi o zamestnanie. K žiadnemu z uvedených 13 zamestnancov žalobca nepreukázal, že by sa jednalo o znevýhodneného uchádzača o zamestnanie. Predmetné pracovné miesta boli vytvorené len fiktívne, pričom zo strany žalobcu a SONaP, spol. s r.o. došlo k obchádzaniu podmienok na poskytnutie NFP. Ak by žalobca nerealizoval projekt podľa Zmluvy o NFP, tieto pracovné miesta by aj tak existovali v spoločnosti SONaP spol. s r.o. v rámci textilnej výroby, ktorá bola presunutá na žalobcu (bod 9. vyjadrenia žalobcu zo dňa 31.10.2017). Teda tieto pracovné miesta už vznikli a existovali aj bez realizácie z NFP podporeného projektu a neprestávajú čistý prírastok pracovných miest. Pre úplnosť žalovaný doložil k predmetnej otázke Metodický výklad Centrálného koordinačného orgánu (§ 6 ods. 2 písm. e) zákona o pomoci a podpore) a Usmernenie v rámci postupov k posudzovaniu a overovaniu novoootvorených pracovných miest u zamestnávateľa ako dôkaz č. 5. a 6. k vyjadreniu zo dňa 9.11.2017. Neobstojí ani žalobcova argumentácia, že mu nie je známe ustanovenie Zmluvy o NFP, podľa ktorého mal záväzok vytvoriť pracovné miesta pre znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Žalobca uviedol ešte v žiadosti o poskytnutie NFP, na základe ktorej bola uzatvorená Zmluva o NFP, že bude vytvorených 13 pracovných miest pre znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie, čo malo vplyv v procese odborného hodnotenia, aby daná žiadosť žalobcu bola schválená a následne na základe jej schválenia došlo k porušeniu čl. 6 ods. 6.5 Zmluvy o poskytnutí NFP (viď vyjadrenie žalovaného zo dňa 30.6.2015 str. 5 a 6 a dôkazy č. 5 až 8 k tomuto vyjadreniu).

17. K včasnosti odstúpenia žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že v zmysle § 15 ods. 3 zákona 528/2008 Z. z. žalobca musí počas celej doby platnosti a účinnosti Zmluvy o NFP spĺňať podmienky poskytnutia NFP, inak je žalovaný ako riadiaci orgán oprávnený odstúpiť. To znamená, že žalovaný ako riadiaci orgán môže odstúpiť od Zmluvy o NFP kedykoľvek počas platnosti a účinnosti Zmluvy o NFP, ak žalobca v tomto čase nespĺňa podmienky poskytnutia NFP. Zmluva o NFP bola v čase odstúpenia platná a účinná (bod 6.2. Zmluvy o NFP). V prípade nesplnenia podmienok na poskytnutie NFP k premlčaniu práva odstúpiť od Zmluvy o NFP teda nemôže dôjsť v čase platnosti a účinnosti Zmluvy o NFP, nakoľko opačný výklad by bol v rozpore s § 15 ods. 3 zákona. Zákon je lex specialis vzhľadom na Obchodný zákonník pri regulácii právnych vzťahov súvisiacich s poskytovaním NFP. Žalobca pri námietke premlčania uvádzal len jeden dôvod odstúpenia, avšak pri ďalších dôvodoch premlčanie tohto práva nenamieta. K námietke žalobcu, že k odstúpeniu nedošlo bezodkladne, odôvodnenej tým, že žalovaný v priebehu realizácie projektu podľa Zmluvy o NFP vedel, kto je zamestnaný u žalobcu na účely realizácie tohto projektu a napriek tomu od Zmluvy o NFP už skôr neodstúpil, žalovaný uviedol, že je irelevantná. Skutočnosť, že žalovaný vedel, kto je u žalobcu zamestnaný v rámci realizácie projektu, totiž nie je rozhodujúca; podstatným bolo až zistenie, kto bol predchádzajúci zamestnávateľ predmetných osôb (čo žalovaný zistil až na základe výsledkov následnej finančnej kontroly č. 11/2014, ako je popísané v časti I. ad 1) vyjadrenia žalovaného zo dňa 30.6.2015). Až v tomto momente žalovaný overil a zisteniami z vykonanej kontroly ustálil, že žalobca podstatným spôsobom porušil Zmluvu o NFP. Súčasne platí, že právo žalovaného ako poskytovateľa odstúpiť od Zmluvy o NFP vzniká momentom, keď sa o podstatnom porušení žalovaný dozvie (čl. 9 ods. 2.7 VZP). Poskytovanie NFP je podmienené splnením celého radu podmienok daným prijímateľom. Splnenie všetkých podmienok sa nepreskúma poskytovateľmi NFP (žalovaným) pri každom jednotlivom žiadateľovi o NFP, ale sa zabezpečuje prostredníctvom čestných vyhlásení týchto žiadateľov, ktorými potvrdzujú splnenie predmetných podmienok. Prijímatelia (t. j. aj žalobca) sú si zároveň vedomí, že podliehajú osobitnému režimu kontroly (bod 3.6. Zmluvy o NFP), ktorá môže byť vykonávaná viacerými orgánmi, môže sa opakovať a môže sa uskutočniť počas, aj po realizácii projektu (čl. 12 VZP). Uvedenému stavu zodpovedá aj nastavenie práv a povinností v Zmluve o NFP a zákone č. 528/2008 Z. z., kde prijímateľ (žalobca) garantuje splnenie časti podmienok na poskytnutie NFP prostredníctvom svojich vyhlásení a k reálnemu overeniu splnenia týchto podmienok nedochádza. V prípade dodatočného zistenia protiprávneho konania prijímateľa (napríklad nepravdivého vyhlásenia) umožňuje zákon (§ 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z.) a Zmluva o NFP (čl. 9 bod 2.4 písm. l) VZP v spojení s bodmi 6.5 a 6.6 Zmluvy o NFP) vyvodit' voči prijímateľovi (žalobcovi) zodpovednosť, a to napríklad v podobe odstúpenia od zmluvy o NFP a s tým spojenou povinnosťou vrátenia NFP. Žalobca v konaní požadoval, aby ak súd posúdi konanie žalobcu (nevytvorenie nových pracovných miest) ako porušenie Zmluvy o NFP, tak vyhodnotil financovanie miest predmetných zamestnancov žalovaným ako konkludentnú zmenu Zmluvy o NFP. Uvedená argumentácia žalobcu je v rozpore s právnym

stavom veci a súčasne potvrdzuje opodstatnenosť odstúpenia. Vo všeobecnosti uzatváranie zmlúv a ich zmien nie je možné konkludentným spôsobom (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Zmluvu o NFP je možné meniť predovšetkým písomnou dohodou vo forme písomného dodatku k zmluve (čl. 8 ods. 1 VZP v spojení s bodom 5.16. Zmluvy o NFP). Žalobca je súčasne povinný oznámiť žalovanému všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv alebo súvisia s plnením Zmluvy o NFP (čl. 8 ods. 2 VZP). Žalobca má okrem iného najmä bezodkladne oznámiť, ak sa dosiahnutá hodnota merateľných ukazovateľov výsledku projektu znížila o viac ako 5 % oproti pôvodne dohodnutej hodnote (čl. 8 ods. 3 písm. d) VZP). Jedným z merateľných ukazovateľov projektu bol aj počet novovytvorených pracovných miest (Príloha č. 2 Zmluvy o NFP, tabuľka č. 4 - dôkaz č. 1 k vyjadreniu zo dňa 10.2.2017). Teda žalobca mal oznámiť zníženie hodnoty merateľných ukazovateľov (o cca 92,31 %), pričom žalobca žalovanému túto značnú odchýlku neoznámil. Táto skutočnosť okrem dôvodov uvedených vo vyjadrení zo dňa 10.2.2017 taktiež odôvodňuje odstúpenie, nakoľko neposkytovanie informácií v súlade s podmienkami Zmluvy o NFP zo strany žalobcu je podstatným porušením Zmluvy o NFP (čl. 9 ods. 2.4 písm. h) VZP).

18. K odvolacím námietkam týkajúcim sa rozhodnutia o náhrade trov konania žalovaný uviedol, že neobstojí ani žalobcova interpretácia nálezu Ústavného súdu SR, č. k. II. ÚS 78/03. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na neskoršie uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26.6.2013, sp. zn. 2MCdo/16/2012, ktoré sa s týmto nálezom vysporiadalo a v ktorom sa okrem iného uvádza: „Dôvody rozhodnutia účastníka nechať sa v konaní zastúpiť advokátom nemožno hľadať len v nedostatku jeho právneho vzdelania, ale napríklad aj vo väčšej miere objektivity zástupcu, jeho konkrétnej špecializácii na danú problematiku a podobne. Účastník konania si musí byť vedomý toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany. Poukázal tiež na aktuálne uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. novembra 2023, sp. zn. 2Obdo/36/2023, podľa ktorého Civilný sporový poriadok a ani žiadny iný predpis neupravujú skutočnosť, že v prípade, ak by sa strana konania, ktorá je orgánom verejnej správy dala v konaní zastúpiť právnym zástupcom, stratí nárok na náhradu trov konania, a to bez ohľadu na to, či takýto orgán disponuje zamestnancami s právnickým vzdelaním.

19. K vyjadreniu žalovaného podal žalobca repliku, v ktorej uviedol, že pre posúdenie veci odkazuje v prvom rade na čl. II listiny zo dňa 25.2.2015, ktorou žalovaný odstúpil od zmluvy. V liste sa uvádza (čl. II ods. 1): „Keďže počas realizácie projektu vzniklo podozrenie, že Prijímateľ sa stal subjektom, ktorý nespĺnil podmienky,...“ Z uvedeného vyplýva, že žalovaný žalobcu nepovažoval pred podpisom zmluvy o NFP za prepojený podnik a dokonca ani pri podpise zmluvy o NFP. Stať sa tak malo podľa slov žalovaného v liste až počas realizácie zmluvy, t. j. žalovaný mal v rámci súdneho konania preukázať moment, kedy sa žalobca stal prepojeným podnikom. Ak to žalovaný nepreukázal a súd sa tým nezaoberal, tak nie je možné tvrdiť, že žalobca bol prepojeným podnikom od začiatku, a to ešte pred podpisom zmluvy o NFP a teda tvrdiť, že žalovanému vznikol nárok na odstúpenie od zmluvy. Pokiaľ sa žalobca stal prepojeným podnikom až po podpise zmluvy o NFP, tak je nutné určiť, kedy sa tak stalo, pretože iba tak je možné preskúmať, či odstúpenie od zmluvy bolo alebo nebolo účinné. Pokiaľ súd nedokázal určiť moment, kedy sa žalobca mal stať prepojeným podnikom, tak nemohol vec právne posúdiť a vyvodiť záver, že nárok na odstúpenie od zmluvy žalovanému vznikol. Navyše je nelogické tvrdiť, že žalobca a tretí subjekt sa stali v čase, konkrétne po podpise zmluvy o NFP, prepojeným podnikom, ak sa v ich personálnom substráte nič nezmenilo a nezmenili sa ani predmety podnikania. Prvoinštančný súd bol povinný skúmať odstúpenie od zmluvy o NFP v rozsahu listiny zo dňa 25.2.2015, ktorou žalovaný odstúpil od zmluvy, čo sa však nestalo, a súd skúmal vec veľmi všeobecne, uviedol iba všeobecné závery a z rozhodnutia nie je možné zistiť, kedy sa žalobca stal prepojeným podnikom a navyše či súd skutočne posúdil nárok na odstúpenie od zmluvy v rozsahu uvedenom v danom liste. Samotný list zo dňa 25.2.2015, ktorým žalovaný odstúpil od zmluvy, narába s pojmom „relevantný trh“ a „susedný trh“, t. j. súd prvej inštancie mal rozhodnúť aj v rozsahu týchto pojmov, čo sa nestalo. Rozsah dôvodov na odstúpenie od zmluvy o NFP nie je možné v súdnom konaní rozširovať nad rámec uvedený v odstúpení od zmluvy a pokiaľ súd prvej inštancie neposúdil dôvody a ich zrozumiteľnosť v kontexte listiny zo dňa 25.2.2015, ktorou žalovaný odstúpil od zmluvy, tak nemohol vo veci rozhodnúť spravodlivo a záväzne. Pokiaľ sa pozrieme na argumentáciu uvedenú v súdnom rozhodnutí, tak je diametrálne odlišná ako argumentácia listiny zo dňa 25.2.2015, ktorou žalovaný odstúpil od zmluvy, čím je preukázané, že odstúpenie od zmluvy nebolo zrozumiteľné a teda súd bol povinný žalobe v celom rozsahu vyhovieť z dôvodu, že ak súd zistil nejaké dôvody pre odstúpenie od zmluvy o NFP, tak tie vôbec nie sú uvedené v odstúpení od zmluvy o NFP, a teda žalovaný nemohol od zmluvy o NFP účinne odstúpiť.

20. K dôvodnosti odstúpenia žalobca vo svojej replike uviedol, že trvá na svojej interpretácii zákona, pretože § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. hovorí iba o „podmienkach“, ktoré musí žalobca spĺňať, pričom súlad dokumentov podľa § 14 ods. 2 písm. b) zákona č. 528/2008 Z. z. sa skúma iba jednorazovo v rámci konania o žiadosti. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalovaný nemohol od zmluvy o NFP odstúpiť z dôvodu zmeny dokumentov, mohol tak urobiť maximálne z dôvodu nedodržania podmienok pre poskytnutie pomoci a podpory. Žalovaný však z tohto dôvodu neodstúpil a nárok na odstúpenie od zmluvy mu ani vzniknúť nemohol. Súčasne čestné vyhlásenia sa dávajú k určitému dátumu a zaznamenávajú určitý právny alebo skutkový stav k času ich podpísaniu. Čestné vyhlásenie nemôže obsahovať osvedčenie stavu v budúcnosti, pretože ten sa môže zmeniť a osoba podpisujúca čestné vyhlásenie predsa nevie predpovedať budúcnosť. Aj z tohto dôvodu žalovaný nemohol odstúpiť od zmluvy, ak sa po jeho podpise zmenili okolnosti. Ak žalovaný tvrdil, že už v čase podpísania čestného vyhlásenia bolo toto vyhlásenie nepravdivé, tak žalovanému zrejme neprekážal faktický stav, ktorý mohol byť odlišný aj od stavu zaznamenaného v čestnom vyhlásení. V takomto prípade navyše od predloženia čestného vyhlásenia uplynuli viac ako 4 roky a k odstúpeniu od zmluvy museli prísť z tohto dôvodu zjavne oneskorene, s čím je spojené právo žalobcu neprihliadať na takéto oneskorené odstúpenie od zmluvy. Žalovaný ani vo svojom vyjadrení nedokázal relevantne vysvetliť prepojenosť podniku v zmysle definícií na úrovni európskej legislatívy. Argumentáciu, že žalobcove tvrdenie, že nie je prepojeným podnikom, je nepravdivé, nie je možné považovať za osvedčujúce skutočnosť, že žalobca mal byť prepojeným podnikom. Žalobca navyše nemôže preukazovať niečo čím nie je. Keďže žalovaný a ani súd prvej inštancie nedokázali v celom konaní definovať pojem „rovnaký alebo príblyhý trh“, vo vzťahu ku ktorému sa mala skúmať prepojenosť podniku, tak je zrejme, že prepojenosť podniku nebola preukázaná a teda rozsudok súdu je nesprávny. V konaní podľa žalobcu nebolo preukázané, že žalobca nenaplnil ciele výzvy na predkladanie žiadostí o NFP alebo že by žalobca nenaplnil ciele schválenej žiadosti o NFP, t. j. nebol tu dôvod na tvrdenie, že žalovanému vznikol nárok na odstúpenie od zmluvy z dôvodu údajného nezamestnania znevýhodnených uchádzačov. Pokiaľ by aj zmluva obsahovala takýto záväzok, tak v prípade nedodržania takéhoto záväzku nebol dôvod na odstúpenie od zmluvy, pretože takýto záväzok mohol byť vždy napravený. Z tohto pohľadu nárok na odstúpenie od zmluvy z tohto dôvodu ani vzniknúť nemohol. Účelom poskytovania NFP podľa bodu 2.2 zmluvy o NFP bola podpora tvorby pracovných miest, čo bolo v tomto smere naplnené. Žalobca naplnil rast zamestnanosti (zamestnal nových zamestnancov) a teda ani z tohto pohľadu nemohol žalovanému vzniknúť nárok na odstúpenie od zmluvy. Zamestnanie znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie nebolo uvedené ako zmluvný záväzok, a teda nemohlo ísť o podstatné porušenie zmluvy o NFP. Aj z tohto pohľadu teda nárok na odstúpenie od zmluvy nemohol vzniknúť. Ako to vyplýva z listiny zo dňa 25.2.2015, ktorou žalovaný odstúpil od zmluvy, tak žalovaný argumentoval v otázke znevýhodnených uchádzačov iba žiadosťou o NFP, avšak neuviedol žiadne konkrétne ustanovenie zmluvy o NFP, ktoré by žalobca mal alebo mohol porušiť. Ako to vyplýva z faktického stavu, tak žalobca vytvoril nové pracovné miesta, čím boli naplnené ciele projektu ako aj zmluvy o NFP a nemohol tu teda vzniknúť nárok na odstúpenie od zmluvy. V konaní nebolo preukázané, že žalobca bol povinný zamestnať iba zamestnancov z radov znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie, respektíve, že ich nezamestnanie je dôvodom na odstúpenie od zmluvy o NFP.

21. Záverom žalobca vo svojej replike uviedol, že namietol premlčanie pre odstúpenie od zmluvy ako celku, čiže tvrdenie žalovaného, že údajne tak urobil iba pri jednom dôvode, je zavádzajúce. Hoci žalovaný hovorí o zákone č. 528/2008 Z. z. ako o lex specialis k Obchodnému zákonníku, tak mylne interpretuje ustanovenia o odstúpení od zmluvy, ktoré dopĺňajú dôvody pre odstúpenie od zmluvy, avšak nenahrádzajú dôvody na odstúpenie od zmluvy uvedené v Obchodnom zákonníku a nenahrádzajú ani ustanovenia o podstatnom a nepodstatnom porušení zmluvy. V tomto smere je potrebné právo na odstúpenie od zmluvy skúmať aj z pohľadu podstatného a nepodstatného porušenia zmluvy, čo sa nestalo. Žalovaným uvedené argumenty s ohľadom na odôvodnenie rozsudku iba potvrdzujú, že ak aj išlo o porušenie zmluvy, tak išlo o nepodstatné porušenie zmluvy, s ktorým nevzniká právo na odstúpenie od zmluvy. Súd však nepodstatné porušenie zmluvy vôbec neskúmal, čo zakladá nutnosť zrušiť rozsudok a vrátiť ho na ďalšie konanie. V súvislosti s rozhodnutím o trovách konania žalobca uviedol, že neberie právo žalovanému byť zastúpený advokátom, avšak v sporoch so štátom vzniká značná nerovnováha v prostriedkoch, ktorá sa odzrkadľuje aj tým, že štát nemusí platiť súdny poplatok. Táto značná nerovnováha musí byť kompenzovaná v otázke náhrady trov konania a teda je nutné aj v tomto prípade aplikovať nález ústavného súdu, ktorý nárok na náhradu trov právneho zastúpenia považuje za nehospodárny.

22. K replike žalobcu podal žalovaný dupliku. Uvedol, že žalobca prevažne opakoval predošlú argumentáciu založenú na vlastnej zavádzajúcej interpretácii odôvodnenia rozsudku, čím sa snažil vyvolať dojem jeho vadnosti. S poukazom na hospodárnosť konania žalovaný nechcel nadbytočne opakovať svoju argumentáciu a poukázal na jeho vyjadrenie zo dňa 23.7.2024, ako aj na predchádzajúcu argumentáciu v tunajšom konaní.

23. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní neprodukovali.

24. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 CSP a vec tiež posúdil správne po právnej stránke.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP), pričom odvolacie námietky žalovaného nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

26. Podľa § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. v platnom znení (ktoré bolo účinné aj v rozhodnom čase) riadiaci orgán v konaní o žiadosti a) zisťuje splnenie podmienok poskytnutia pomoci a podpory určené vo výzve, b) preverí súlad dokumentov predložených na základe výzvy s osobitnými predpismi.

27. Podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. v platnom znení podmienky uvedené v § 14 ods. 2 musí prijímateľ spĺňať počas platnosti a účinnosti zmluvy, inak je riadiaci orgán oprávnený od zmluvy odstúpiť.

28. Odvolací súd hneď úvodom zdôrazňuje, že súd (tak prvoinštančný, ako aj odvolací) vo svojom rozhodnutí nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

29. V prípade, keď sa súd zaoberá otázkou platnosti právneho úkonu - odstúpenia od zmluvy, ktoré je skutkovo založené na viacerých dôvodoch, ktoré obstoja aj samostatne, je v zásade postačujúce, ak sa súd v prípade preukázania existencie určitého dôvodu vysporiada v odôvodnení svojho rozhodnutia iba s jeho existenciou. Nič súdu neukladá podrobne a zo všetkých stránok analyzovať všetky dôvody uvádzané subjektom, ktorý od zmluvy odstúpil a ku každému z nich zaujať stanovisko. Súdne rozhodnutia majú prinášať praktické riešenie sporného právneho stavu medzi stranami, ich účelom nie je podávať komplexný odborný výklad posudzovanej veci v rozsahu, ktorý presahuje mieru nevyhnutnú pre rozhodnutie. To sa vzťahuje aj na prípady, kedy strana v konaní nastoluje otázky, ktoré s vecou síce súvisia, ale ich zodpovedanie nie je pre rozhodnutie potrebné. Pokiaľ teda súd prvej inštancie dospel k záveru (ktorý aj riadne odôvodnil) že odstúpenie od zmluvy z určitého dôvodu je platné, nemožno mu vyčítať, že neskúmal aj otázky, ktorých akékoľvek zodpovedanie by nebolo spôsobilé priviesť súd k inému rozhodnutiu vo veci.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcom ako prijímateľom a žalovaným ako poskytovateľom bola dňa 20.8.2010 uzavretá Zmluva poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. Z2711023056701 a že žalovaný listom č. IA/PRJ/2015/2392-0073 zo dňa 25.2.2015 od tejto zmluvy odstúpil. Odôvodnenie odstúpenia od zmluvy možno zhrnúť tak, že prijímateľ (žalobca) neposkytol pravdivé, úplne a správne informácie v rámci žiadosti o poskytnutie NFP, nedodrжал podmienky rastu zamestnanosti a nesplnil

povinnosti doručovať monitorovacie správy k projektu. Súd prvej inštancie sa vyjadril k prvému dôvodu (neposkytnutie pravdivých, úplných a správnych informácií v rámci žiadosti o poskytnutie NFP), ale zamerlal sa na nedodržanie podmienky rastu zamestnanosti.

31. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný vydal výzvu na predkladanie žiadostí o nenávratný finančný príspevok s kódom výzvy DOP 2010-SIP005, ktorej rámcovou aktivitou bola podpora tvorby nových pracovných miest vrátane podpory vytvárania nových pracovných miest v nových podnikoch a samozamestnania. Oprávnených aktivitami podľa výzvy boli tvorba nových pracovných miest, udržanie novovytvorených pracovných miest a vyškolenie zamestnancov, SZČO v nadväznosti na potreby pracovného miesta. Oprávnené cieľové skupiny boli okrem iného zamestnanci žiadateľa pracujúci na pracovnú zmluvu a zamestnanci, ktorí boli prijatí na novovytvorené miesta predovšetkým z radov uchádzačov o zamestnanie a znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. V žiadosti o NFP v bode 9 označenom ako Ciele projektu žalobca ako jeden z jeho cieľov uviedol vytvorenie 13 nových pracovných miest v zariadení cestovného ruchu. V bode 12 označenom ako Hodnoty merateľných ukazovateľov je ako merateľný ukazovateľ uvedený počet novovytvorených pracovných miest - 13. V prílohe č. 1 k žiadosti o NFP - Opis projektu, sa na str. 7 uvádza, že realizáciou projektu bude vytvorených 13 nových pracovných miest z radov znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie. Dojednaním v článku 2.4 Zmluvy o poskytnutí NFP sa žalobca zaviazal riadne a včas realizovať Projekt SLZA - Motorcycle's Pub - investície do skvalitnenia a rozšírenia prevádzky zariadenia cestovného ruchu. V rámci záverečných ustanovení zmluvy sa v článku 6.5 žalobca vyhlásil, že mu nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by ovplyvnili jeho oprávnenosť alebo oprávnenosť Projektu na poskytnutie NFP v zmysle podmienok, ktoré viedli k schváleniu žiadosti na poskytnutie NFP pre projekt uvedený v článku 2 Zmluvy o NFP a v článku 6.6 vyhlásil, že všetky vyhlásenia pripojené k žiadosti o NFP ako aj zaslané pred podpisom Zmluvy o poskytnutí NFP sú pravdivé a zostávajú účinné pri podpise zmluvy v nezmenenej forme.

32. Žalovaný v odstúpení od zmluvy zo dňa 25.2.2015 okrem iného uviedol, že prijímateľ (žalobca) CS (cieľovú skupinu) nevytvoril prijatím nových zamestnancov z radov znevýhodnených uchádzačov o zamestnanie na úrade práce, ako to uviedol v žiadosti, ale v dvanástich prípadoch (čo neskôr v konaní upravil na 13) ju vytvoril ukončením a následným uzavretím nových pracovných pomerov v rámci podnikov, ktoré sú prepojené, čím porušil výzvu na predkladanie žiadostí o NFP, nespĺnil podmienky oprávnenosti schémy podpory DM-3/2008 a nespĺnil ciele projektu. Týmto konaním prijímateľa (žalobcu) došlo k porušeniu čl. 6 ods. 6.5 Zmluvy o poskytnutí NFP. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie považuje za nesporné, že žalobca nevytvoril nové pracovné miesta. Je potom vedľajšie, že nové pracovné miesta, ktoré neboli vytvorené, ani logicky nemohli byť obsadené znevýhodnenými uchádzačmi. Nielen oprávnenou aktivitou v zmysle príslušnej výzvy, ale aj samotným žalobcom deklarovaným cieľom projektu v zmysle žiadosti o NFP a jej prílohy č. 1 - Opis projektu, bolo vytvorenie 13 nových pracovných miest (pričom ako už bolo uvedené, v rámci Opisu projektu sa navyše uvádza, že majú byť obsadené znevýhodnenými uchádzačmi). Taktiež odvolací súd považuje za náležité skúmať otázku vytvorenia nových pracovných miest z materiálneho hľadiska a nie z formálneho, resp. skôr formalistického, ako sa toho domáhal žalobca. Štát a Európske spoločenstvá prirodzene poskytovaním NFP nesledujú len formálne naplnenie deklarovaných cieľov, ale ich skutočné, efektívne a účinné dosiahnutie. K materiálnemu výkladu práva sa konštantne hlási aj Ústavný súd SR (napr. aktuálne uznesenie sp. zn. PLz. ÚS 5/2015 zo dňa 18. novembra 2015, odsek 32.). Je bez ďalšieho zrejmé, že NFP na vytvorenie nových pracovných miest nie je určený na presun pracovných miest z jedného podniku do druhého, o to viac ak ide o podniky prepojené. Aj prepojenosť podnikov je potrebné vnímať cez prizmu materiálnosti a súd prvej inštancie správne vychádzal zo širšieho materiálneho výkladu, ktorý tomuto pojmu prisúdil tiež Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C-110/13 zo dňa 27. februára 2014.

33. Je nepochybné, že žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. sú materiálne prepojenými podnikmi, a to aj s poukazom na definíciu súdneho dvora, keďže v konaní podľa názoru odvolacieho súdu ani nebolo sporné, že tieto dva subjekty majúce totožných konateľov a spoločníkov, teda prostredníctvom skupiny fyzických osôb konajúcich spoločne, predstavujú jeden hospodársky subjekt. Ako uviedol tiež súd prvej inštancie, v konaní bolo toto spoločné konanie, a to aj samotným žalobcom, preukázané a na závery prvoinštančného súdu postačuje na tomto mieste odkázať. Dodať možno, že oba dotknuté podniky konali zjavne zosúladene, keď SONaP spol. s r.o. ukončil pracovný pomer s trinástimi zamestnancami, ktorí plynulo nasledujúceho dňa vstúpili do pracovného pomeru so žalobcom. Ak by tieto obchodné spoločnosti netvorili jeden ekonomický celok, ťažko by ustupujúci podnik na takýto prechod výkonu

podnikateľskej činnosti pristúpil. Pokiaľ ide o žalobcom opakovane nastoľovanú požiadavku „definovať“ relevantný trh výrobkov a služieb, na ktorom mali žalobca a spoločnosť SONaP spol. s r.o. podnikateľ, súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na 14 zhodných predmetov podnikania u týchto subjektov, na základe čoho je vylúčené, aby takto prepojené podniky nepodnikali na rovnakom relevantnom trhu výrobkov alebo služieb. Treba však zdôrazniť, že pri použití materiálneho výkladu prepojenosti podnikov je skúmanie tejto otázky v prípade podnikov fakticky predstavujúcich jeden hospodársky subjekt nadbytočné, pretože v tejto situácii je bez významu, ako sa v danom prípade činnosť jednotlivých len formálne oddelených subjektov (tvoriacich v skutočnosti jednu ekonomickú entitu) prelína.

34. Nie je podstatné, že súdny dvor dospel k jeho definícií prepojených podnikov až v roku 2014, pričom Zmluva o NFP medzi stranami je z roku 2010. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že samotné neuvedenie pravdivej informácie o prepojenosti podnikov nie je podstatným porušením zmluvy. Prepojenosťou žalobcu a spoločnosti SONaP spol. s r.o. sa súd prvej inštancie zaoberal z materiálneho hľadiska v súvislosti so skúmaním projektu, resp. splnenia podmienok poskytnutia NFP. Aj v roku 2010 muselo byť každému subjektu konajúcemu v dobrej viere zrejmé, že projekt, v rámci ktorého má prísť len k presunu zamestnancov z jednej obchodnej spoločnosti na inú, navyše personálne (spoločníkmi a konateľmi) symetricky prepojenú, nie je projektom, ktorý spĺňa podmienky príslušnej výzvy, pretože ním nedochádza k vytvoreniu akýchkoľvek nových pracovných miest. Súd prvej inštancie poukázal na predmetný rozsudok súdneho dvora na podporu svojej argumentácie o prepojenosti podnikov a potrebe jej materiálneho skúmania, neaplikoval ho ako prameň práva, teda sa ani nemohol dostať do konfliktu s princípom zákazu retroaktivity. Pokiaľ Súdny dvor EÚ vysloví určitý právny názor, neznamená to, že rovnaký právny názor si nemôže osvojiť aj súd členského štátu zaoberajúci sa vecou, ktorá časovo predchádza rozhodnutiu súdneho dvora. Naopak takýto jednotný výklad práva je skôr žiadúci. Znamená to, že žalobca takýmto projektom (a jeho faktickou realizáciou) nespĺnil podmienky poskytnutia pomoci a podpory určené vo výzve (§ 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 528/2008 Z. z.). V zmysle vyššie uvedeného nezostáva než súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca porušil článok 6 odseky 6.5 a 6.6 Zmluvy o poskytnutí NFP, resp. povinnosť uvedenú v § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. (spĺňať podmienky uvedené v § 14 ods. 2 počas platnosti a účinnosti zmluvy), čím žalovanému podľa článku 9 ods. 2.4 písm. l) Všeobecných zmluvných podmienok k Zmluve o poskytnutí NFP a zmieného § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. vzniklo právo odstúpiť od Zmluvy o poskytnutí NFP.

35. Nie je možné sa stotožniť s odvolacou námietkou žalobcu, že žalovaný nebol oprávnený od zmluvy odstúpiť, pretože ak podľa § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. zistil splnenie podmienok poskytnutia pomoci a podpory určených vo výzve a rozhodol o pridelení NFP, tak by mohol odstúpiť od zmluvy podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. iba v prípade zmeny dokumentov alebo podmienok stavu po schválení žiadosti o NFP. Tomuto názoru žalobcu chýba akýkoľvek právny podklad. To, že žalovaný v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 528/2008 Z. z. zisťuje (nie „zistí“, ako uvádza žalobca) splnenie podmienok, neznamená, že ak v konaní o žiadosti o poskytnutie NFP nezistí porušenie podmienok a NFP poskytne, je týmto svojim zistením (resp. jeho absenciou) viazaný a že nesmie uplatniť právo na odstúpenie od zmluvy, ak sa dodatočne zistí nesplnenie týchto podmienok. Spod účinkov ustanovenia § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. nie sú vyňaté prípady porušenia podmienok, ktoré boli prítomné od začiatku, resp. skôr, než bolo rozhodnuté o poskytnutí NFP. Naopak pokiaľ je možné do zmluvy odstúpiť pre dodatočne vzniknuté neplnenie podmienok, tým viac je to možné pre ich vo svojej podstate závažnejšie neplnenie od počiatku. Žalovaný prijal NFP s tým, že akceptoval, že ako prijímateľ prostriedkov zo štátneho rozpočtu a rozpočtu ES, môže byť objektom kontroly (článok 3 ods. 3.6. Zmluvy o poskytnutí NFP).

36. V súvislosti s včasnosťou postupu žalovaného pri uplatnení práva odstúpiť od zmluvy je potrebné uviesť, že žalovaného odstúpenie od zmluvy možno podradiť pod článok 9 ods. 2.2 a ods. 2.4 písm. l) v spojení s ods. 2.7 VZP. Toto jeho oprávnenie vychádza súčasne z § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. a možno doplniť, že súčasne zo všeobecného ustanovenia § 344 Obchodného zákonníka. Obchodný zákonník obsahuje ucelenú úpravu inštitútu odstúpenia do zmluvy v prípade porušenia zmluvných povinností, ktorá má súčasne ale dispozitívnu povahu. Naopak ustanovenie § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. má kogentnú povahu. V posudzovanej veci bolo v rámci VZP podrobne upravené právo zmluvných strán odstúpiť od zmluvy rešpektujúc ustanovenie § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z., pričom v ustanovení článok 9 ods. 2.7 VZP je právo odstúpiť od zmluvy časovo limitované iba tým, že oprávnená strana je v prípade podstatného porušenia zmluvnej povinnosti oprávnená odstúpiť od zmluvy okamžite, len čo sa o tomto porušení dozvedela. Zánik práva odstúpiť od zmluvy uplynutím určitého času

medzi stranami dojednaný nebol. Strany sa teda odchýlili od dispozitívnej úpravy odstúpenia od zmluvy obsiahnutej okrem iného v § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka a nahradili ju článkom 9 ods. 2.7 VZP; možnosť uplatniť právo odstúpiť od zmluvy tak, ako je upravená v § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, teda iba bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o tomto porušení odstupujúci subjekt dozvedel, medzi stranami dojednaná nebola. Z týchto dôvodov nebol dôvod skúmať dodržanie povinnosti odstúpiť od zmluvy bez zbytočného odkladu, hoci sa možno stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že z časových súvislostí tak, ako vyplynuli z vykonaného dokazovania, možno mať za to, že žalovaný odstúpil od zmluvy vzhľadom na bežné trvanie procesov v štátnej správe bez zbytočného odkladu (zistenia následnej finančnej kontroly boli adresované riaditeľke odboru implementácie Implementačnej agentúry ako príloha listu zo dňa 5.11.2014 a žalovaný odstúpil od zmluvy listom zo dňa 25.2.2015). V tejto súvislosti je vhodné ešte uviesť, že strany sa taktiež v článku 9 ods. 2.4 VZP dohodli na tom, že porušenie článku 6 bod 6.5 a 6.6 zmluvy sa považuje za podstatné porušenie zmluvnej povinnosti. O tom, že nevytvorenie nových pracovných miest a tým nesplnenie základného účelu a zmyslu výzvy, je podstatným porušením zmluvy, čo konštatoval aj súd prvej inštancie, napokon ani nemôžu byť rozumné pochybnosti.

37. Vo vzťahu k premlčaniu práva na odstúpenie do zmluvy žalobca vo svojom odvolaní namietal, že ak súd prvej inštancie nedokázal uviesť, kedy mohol žalovaný zistiť prvýkrát údajné prepojenie podniku, tak (...) súd nemôže tvrdiť, že neprišlo k premlčaniu práva na odstúpenie od Zmluvy o NFP, pretože neidentifikoval moment, kedy mohlo prísť prvýkrát k identifikovaniu údajného prepojenia podniku. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie odvodzoval svoj záver o platnosti odstúpenia od zmluvy od skutočnosti, že žalobca porušil článok 6 bod 6.5 a 6.6 zmluvy tým, že nedodrжал podmienky rastu zamestnanosti (nevytvoril nové pracovné miesta), nie od toho, že žalobca uviedol nepravdivý údaj o neprepojenosti podniku. Odvodzovať začatie plynutia premlčacej lehoty na uplatnenie práva odstúpiť od zmluvy od času, kedy prvýkrát mohol žalovaný zistiť prepojenosť podniku vo vzťahu k dôvodu odstúpenia, ktorý za relevantný považoval súd prvej inštancie, preto nie je možné a námietku premlčania vznesenú žalobcom tak bolo potrebné vyhodnotiť ako nedôvodnú.

38. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie v časti trov konania, súd prvej inštancie správne uzavrel, že neobstojí názor žalobcu, že žalovaný ako štátny orgán zamestnávajúci osoby s právnickým vzdelaním nemá mať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Na doplnenie možno uviesť, že k nálezu Ústavného súdu SR, č. k. II. ÚS 78/03-29 zo dňa 9. septembra 2004 a nálezu č. k. IV. ÚS 84/2014-31, na ktoré poukazoval v tejto súvislosti žalobca, sa výslovne vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 20bdo/36/2023 zo dňa 30. novembra 2023, na ktorý poukázal v rámci svojho odvolacieho vyjadrenia aj žalovaný, pričom dospel vo svojej podstate k záveru, že z týchto rozhodnutí ústavného súdu záver o tom, že by štátny orgán disponujúci v rámci svojho personálneho substrátu právnym aparátom nemal nárok na náhradu trov konania, nevyplyva. Súčasne sa Najvyšší súd SR pridrжал svojich skorších rozhodnutí sp. zn. 2MCdo/16/2012 zo dňa 26. júna 2013 (na ktoré paradoxne poukazoval aj žalobca) a sp. zn. 4MCdo/16/2014 zo dňa 29. septembra 2015, v ktorých bolo okrem iného uvedené, že pojem „účelný“ je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom atď.). Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom termínu (neúčelne vynaložené náklady konania) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám. Uplatňovanie názoru súdov (o tom, že účastník konania disponujúci právnym oddelením alebo zamestnávajúci zamestnancov s právnickým vzdelaním nemá nárok na náhradu trov konania za právne zastupovanie v konaní) by de facto znamenalo, že nárok na náhradu trov za právne zastupovanie v konaní nemajú všetky fyzické osoby s právnickým vzdelaním, množstvo korporácií, obchodných spoločností, družstiev, štátnych inštitúcií a organizácií a podobne, čo by viedlo k ich diskriminácii a nerovnému postaveniu v konaní. Judikatúra najvyšších súdnych autorít je teda ustálená v tom, že neexistuje žiadna paušálna zákonná prekážka, ani iný dôvod, pre ktorý by v konaní úspešný štátny orgán hoci aj zamestnávajúci osoby s právnickým vzdelaním, nemal nárok na náhradu trov konania pre ich údajnú neúčelnosť. Prirodzene tento záver nevyklučuje individuálny prieskum účelnosti trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia, v rámci rozhodovania o výške náhrady trov konania.

39. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, pretože je vo výrokovvej časti vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

40. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom a tým aj v celom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto mu vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd pre účely svojho rozhodnutia o náhrade trov konania taktiež poukazuje na vyššie uvedené závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/36/2023 zo dňa 30. novembra 2023. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).